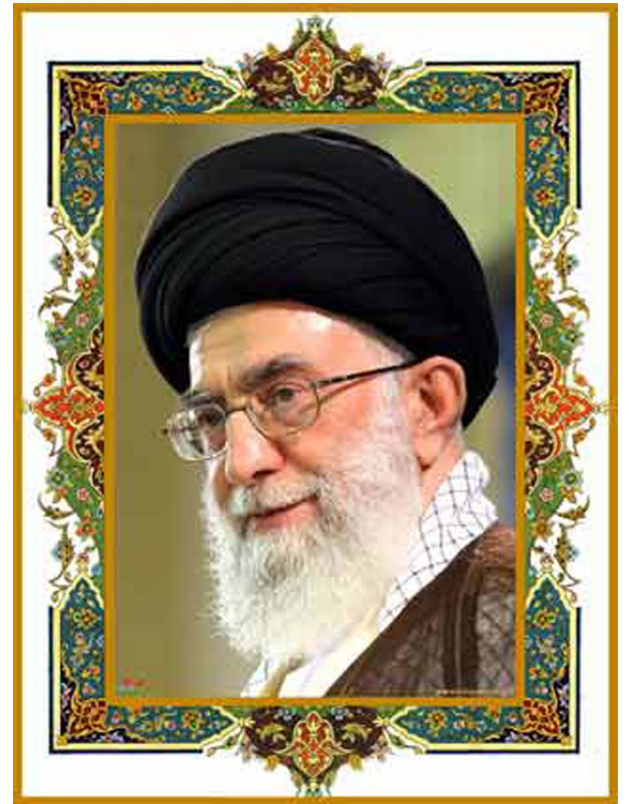

حدیث اخلاق ۳۱

درخواست از خدا

«قال رسول الله ﷺ إن أعجز الناس من عجز عن الدعاء» (شیخ طوسی، الأمالی، ص ۸۹، مجلس ۳) درخواست کردن از خدا آسان‌ترین کارها است. اگر بخواهیم از بشری چیزی بخواهیم کار سختی است، اگر ممکن باشد و دستان به او برسد. اگر برسد هم ساده نیست. باید احترامش کرد. باید برویم، بعد درخواست کنیم. حتی اگر شخص خاصی هم نباشد مؤونه دارد. اما خدا هیچ مؤونه‌ای لازم ندارد. هر جا باشید می‌توانید درخواست کنید. آسان‌ترین کارها خواستن از خدا است.

دعا یعنی خواستن. خدا را صدا کردن که معمولاً چیزی از خدا می‌خواهیم. اگر کسی این کار را هم نتواند، خیلی انسان ناتوان است و خیلی بی‌عرضگی و تنبلی می‌خواهد.

دعا چیز با ارزشی است. «ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ» (غافر: ۶۰) عبودیت اقتضا می‌کند که از خدا بخواهیم. هیچ شرمنده هم نشویم که از خدا می‌خواهیم. او غنی مطلق است و ما فقیر مطلق. مناسب‌ترین کسی که بنده از او بخواهد مولا است. آن هم مولای مطلق.

بهترین دعاها هم این دعاها ماثور از معصومین علیهم‌السلام است. گاهی چیزهایی را می‌خواهیم که به لفظ نمی‌آید. اینها در تعلیمات ائمه هست. چیزهایی هم هست که اصلاً عقلمان به آن نمی‌رسد. تازه عظمت دعاکننده را می‌فهمیم. امام صادق علیه‌السلام برای قنوت نماز وتر دعایی دارد در من لا یحضر و نیز امام باقر علیه‌السلام در خصال صدوق برای قنوت نماز وتر دعایی دارد.

چقدر زبان معصومین زیبا است و به انسان امید می‌دهد. دعای عرفه، صحیفه سجادیه و دعای کمیل.

پس «إن أعجز الناس من عجز عن الدعاء» و «وإن أبخل الناس من بخل بالسلام». بخیل‌ترین هم کسی است که به دیگران در سلام کردن بخل بورزد. دست تو جیب که لازم کنیم. سلام کنیم. چقدر دوستی و محبت ایجاد می‌کند! بدون هیچ زحمت و مؤونه‌ای.